

Deutsche Vierteljahrschrift für Zahnheilkunde 1874, terwijl FLEISCHMANN in *Klinik der Pädiatrik* Wien 1877 dit onderwerp behandelt. Het geval van een kind, dat met alle tanden ter wereld kwam, is te vinden in SCHMEDEKE'S *Zeitschrift „Der Zahnarzt“* 1858, maar SIEGMUND zegt hiervan dat het zóó weinig nauwkeurig beschreven is. dat het niet veel vertrouwen verdient.

Redactie.

DE CRITIEK VAN POSTHUMA OP DE BROCHURE VAN BROCX.

Geachte Redactie.

Wil mij eenige plaatsruimte toestaan, teneinde enkele opmerkingen te maken over de critiek-POSTHUMA betreffende de brochure-BROCX.

Ik stel me voor zoo beknopt mogelijk te bestrijden èn het gedeelte zakelijke critiek èn het overblijvende.

De zakelijke critiek beperkt zich tot 3 punten.

1°. Is *ziektebehandeling* of *ziekengeld*-uitkeering de hoofdzaak in het ontwerp ziektewet?

Nu moet vooropgezet, dat BROCX nooit heeft betoogd, dat wettelijke regeling van ziekenfondsen niet gewenscht was, maar alleen dat in deze wet, als onderdeel eener sociale wetgeving, de uitkeering het primaire was. Nu als gevolg hiervan ook rekening moest gehouden worden met de behandeling en ook hiervan verplichting moest voorgeschreven worden, spreekt het van zelf dat de minister ook hiervoor argumenten aanhaalde. En uit citeeren van deze argumenten kan POSTHUMA toch nooit het bewijs halen, dat BROCX ongelijk had. Om deze quaestie uit te maken, moet men, gelijk BROCX op blz. 6, 7, 8 en 9 van zijn brochure doet, de zaak breder onder de oogen zien en zich niet beperken tot de ziekteverzekering.

Deze wetten vormen één geheel, bestaande uit: ongevals-, ziekte-, invaliditeits- en ouderdomsverzekering en hun doel is: „de schadelijke finantieele gevolgen van ongevallen, ziekte, invaliditeit en ouderdom weg te nemen”. Niets meer, maar ook niets minder.

Alleen dit doel aannemende, kan men ook komen tot een rechtsgrond voor de „verplichting”. Beter dan door nog zooveel aanhalingen uit memories van toelichting, ziet men hier dus m. i. onbestrijdbaar, het doel der ziekteverzekeringswet aangewezen.

De ongevallenwet bracht, en deze wet zal brengen, aanraking met de medische behandeling. Logisch gevolg, dat de minister ook deze, voor zoover thans noodig, wil regelen. Maar deze regeling blijft dan toch secundair aan het hoofdbeginsel. „Le droit de naissance” van de wet, is de uitkeering van het ziekengeld en hiervan is het logisch gevolg dat thans niet het ziekenfondswezen in zijn geheel wordt geregeld.

2°. De scheiding der kassen. Deze behoef ik niet te bestrijden. Het is echter wel der vermelding waard, dat BROCX in deze toch aanhangers begint te krijgen en voor hen die er belang in stellen wijs ik naar het artikel van dr. A. VAN DER WILLIGEN in de Juli-aflevering van het *Centraal orgaan van de ongevallenverzekering*, waarin deze de scheiding der kassen zeer overtuigend bestrijdt.

3°. De ziekenbriefjes. Ook hierin is POSTHUMA kort. Alleen zegt hij, dat de

medici, die weigeren ziekenbriefjes af te geven, niet verdacht kunnen worden, dit uit egoïsme te doen.

Is dit echter wel juist? Het argument, dat wordt aangevoerd door die dienstweigeraars, is juist de vrees voor de financiële gevolgen. Men leze wat PINKHOF schrijft in het *Tijdschrift voor Geneeskunde* 1906, 2e helft n°. 21 blz. 1481 „Die oprechtheid en flinkheid van den geneesheer in zake ziekenbriefjes kost hem een stuk van zijn praktijk”.

Hier ben ik reeds aan het eind, tevens wel het uiteinde van het zakelijke van POSTHUMA's critiek. Over het resteerende heb ik echter ook nog iets op mijn hart. POSTHUMA noemt zelf zijn critiek „niet zeer opbouwend”. Welnu, daarmee is eigenlijk het geheele geschrift van collega POSTHUMA voldoende veroordeeld. Maar ook blijkt, dat POSTHUMA heeft geschreven op verzoek van de Centrale Commissie. Ik zou willen vragen ook, na het gelezen te hebben, met instemming dier commissie? Zoo ja, dan vindt ik vorm en toon van POSTHUMA's schrijven nóg bedenkelijker. Kan men als medicus en mensch geen meening hebben en uiten, ingaande tegen de groote massa, zonder zich bloot te stellen aan een officieele en hatelijke critiek als door POSTHUMA „op verzoek der centrale commissie” is geschreven?

Ik meende altijd nog dat het vrij wat meer karakter verraadt en waardeering verdient om tegen den stroom op te roeien en eigen-overtuiging te verdedigen, dan met de groote hoop meê te loopen en ja en amen te zeggen, op alles wat door die groote hoop wordt gedecreteerd.

Wat voor waarde heeft het of collega POSTHUMA — of is hij autoriteit? — een geschrift voor minderwaardig verklaart, als ik uit andere oordeelvellingen bijv. kan citeeren dat in het „Centraal orgaan voor ongevallen-verzekering” (waarvan de redacteur tegenstander is van BROCX's denkbeelden) het werk van BROCX „een uitmuntend geschreven brochure”, in het „Weekblad van de rechtspraak der sociale verzekering” „een lezenswaardige uitgave” wordt genoemd?

Deze ongemotiveerde heftige declinatie van ander's werk is daarom dan ook, volgens mijn bescheiden meening, van weinig waarde.

Laten wij, medici, de menschen van het vrij en edel beroep, ten minste een ieder vrij laten om zijn eerlijke overtuiging met argumenten te publiceren.

Misschien dat collega POSTHUMA mij nu ook beticht van „expectoraties”. Het zij zoo. Ik heb willen protesteeren tegen dergelijk geschrijf en ik hoop voor collega POSTHUMA, dat hij zelf zal inzien, zijn critiek op uiterst onbehoorlijke wijze ingekleed en uitgegeven te hebben.

Met dank voor de plaatsruimte
Amsterdam, 16 Juli 1907.

Uw. dw. collega
M. DE HARTOGH.

ZENUWCHIRURGIE.

Wanneer in de oogen van zulk een ervaren man als de heer ROTGANS een der in het Amsterdamsch Genootschap vertoonde en nog te vertoonen gevallen 1) niet zoo interessant was, als het mij voorkwam, dan mag misschien

1) Het is en was mijn plan, in den loop van dit en het volgend jaar compleet de volledige rij der gevallen te demonstreeren, van iederen tak van den n. trigeminus afzonderlijk, benevens eenige van het ganglion Gasseri.